

Aspida, het lieveheersbeestje

Noot voor de lezer:

Aspida (Grieks) = schild

In de astrologie: een lieveheersbeestje op je af zien komen vliegen betekent: geluk (klavertje 4)

Eentje doodmaken brengt ongeluk. Vandaar Schild, om zich te wapenen en zo het geluk "af te dwingen".

Ik vroeg: 'Wat als ik val?'

'Oh, maar lieverd, wat als je kunt vliegen?' zei Pencil.

'Streef naar vooruitgang, niet naar perfectie,' voegde Lucky daaraan toe.

Mijn naam is Aspida, ik ben een lieveheersbeestje en lijk in bijna alles op mijn soortgenoten. Bijna, want in de loop der jaren is er iets in mij veranderd. Uniek? Nee, dat niet. Bijzonder? Ja, dat wel. Vooruitstrevend ook. Maar bovenal, gedurfd.

Op een ochtend werd ik wakker en wist ik het ...

Ik hoopte, dat de droom die ik die nacht had ooit uit zou komen. De meeste dromen zijn bedrog, maar ik beloofde mezelf dat ik de strijd met dat bedrog zou aangaan, omdat ik geloofde in die droom: een eigen boek.

Al snel nadat ik aan het verwezenlijken van mijn droom was begonnen werd de strijd zwaarder dan ik dacht. Het idee voor het schrijven van een verhaal had ik al. Dat was het probleem niet. Inspiratie genoeg. Ik zag het als een plant die moest groeien. Een plant die later een belangrijke rol zou spelen in mijn leven en voor een keerpunt zorgde, op weg naar die droom.

Maar er kwamen tegenslagen. Verhaallijnen vloeiden niet mooi in elkaar over, personages waren vlak, de spanning oppervlakkig. Ik zocht naar de juiste puzzelstukjes. Er miste iets, maar ik kon niet aangeven *wat*. Een blinde vlek dook voor me op.

Net als alle andere lieveheersbeestjes voedde ik mezelf met luizen. Ik hoopte daardoor sterker te worden, zowel lichamelijk als geestelijk, en dat de plant waaraan ik werkte zodoende verder zou groeien.

Maar de plant groeide niet goed genoeg, tot hij zelfs stopte met groeien. De droom die ik ooit had; een eigen boek, vervaagde.

Op een ochtend keek ik in het heldere water en vroeg me voor de zoveelste keer af wat ik verkeerd deed. Ik bekeek mezelf nog eens aandachtig en voelde ineens een rilling door mijn lijf gaan, alsof ik door kou werd bevangen. Tot mijn eigen verbazing zag ik dat de rode kleur van mijn schild was vervaagd, de glans was er vanaf. Op dat moment wist ik het: ik gaf mezelf niet de juiste voeding. Geestelijk al niet, maar nu ook lichamelijk niet. Ik kon luizen eten wat ik wilde, maar het was niet genoeg. Ik kon de plant waaraan ik werkte ontdoen van luizen, maar daarmee was ik er nog niet. Vooralsnog zag ik de oplossing echter niet en voelde mijn droom uiteenspatten.

Ik had hulp nodig, voeding in de ruimste zin van het woord. Iemand die mij wist te vertellen wat ik niet goed deed, of wat ik op zijn minst anders moest doen. Maar ja, hulp zoeken zat niet "in de aard van dit lieveheersbeestje".

Op een dag, kruiste het eerste hulpje mijn pad.

Nadat ik de zoveelste luis had verorberd, vloog ik wat in de rondte op zoek naar, ja, naar wat eigenlijk ... iets anders dan luizen, iets dat mijn schild weer kleur kon geven en mijn plantje weer kon

laten groeien. Totdat mijn aandacht werd getrokken door een blad. Zeldzaam, zo niet uniek in zijn soort, met een wit vliesje over zijn groene bladeren, alsof er een dun laagje sneeuw op lag.

Lucky was zijn naam. Een klavertje vier. We stelden ons aan elkaar voor. Er was een klik, het voelde vertrouwd, dus vertelde ik hem van mijn droom. Hij luisterde, knikte aandachtig en begon daarop prachtige verhalen te vertellen over moed en strijd. Dat maakte diepe indruk op mij. Hij zat echter met een probleem, net als ik. Hij zat vol met bladschimmels en wilde er graag vanaf. Zag mijn schild, dat gebrek had aan de juiste voeding, maar was tevens begaan met mijn angst dat mijn droom uiteen zou spatten en bood in al zijn wijsheid een win-win situatie aan. Als ik hem van zijn bladschimmels zou ontdoen, kon hij als plant weer doorgroeien en glanzen. Door het eten van de bladschimmels zou ook mijn eigen schild zijn mooie rode kleur terugkrijgen. Dat was het lichamelijke, maar die voeding effende ook de weg naar het geestelijke.

Ik had er opeens een echte vriend bij. Lucky zag dingen die ik niet zag en waar nog nooit iemand mij op had gewezen. Hij leerde me de universeel geaccepteerde regels met betrekking tot het schrijven. En dat niet alleen. Hij was het ook die mij als eerste wees op mijn eigen uniciteit: als zevenstippelig lieveheersbeestje had ik geen zeven stippen, maar acht. Hij noemde het mijn achtste zintuig. "gebruik die", zei hij. Het duurde even voordat ik begreep wat hij hiermee bedoelde.

Hoewel mijn verhaal af was, was ik er nog niet helemaal. 'Now it's time to let it go,' zei Lucky. Maar dat was makkelijker gezegd dan gedaan, want wat zouden anderen van mijn verhaal vinden? Lucky voelde dit goed aan en coachte me ...

Het grootste geluk was wel dat Lucky vastzat aan een steel. Pencil genaamd. Pencil was schrijver, een druktemaker, verfijnd in haar schrijfkunst, maar een perfectionist. Ze hield van voorspelbaarheid en schreef haar toekomst graag ver vooruit. Ik weet nog heel goed dat ik via Lucky de grond probeerde te bereiken, om mijn verhaal te laten lezen aan Pencil. Achteraf vooral omdat dat me wel veilig leek. Pencil zou vast wel weten of mijn verhaal goed genoeg was om door anderen gelezen te worden.

Ik was op zoek naar zekerheid en was bang voor de reacties. Vroeg me af of mijn verhaal goed genoeg zou zijn om uitgebracht te worden.

Ik klom via Pencil naar beneden, maar werd ineens ontzettend bang en durfde niet meer verder te gaan.

'Wat als ik val?' vroeg ik.

'Oh, maar lieverd, wat als je kunt vliegen?' zei Pencil.

'Streef naar vooruitgang, niet naar perfectie,' voegde Lucky daaraan toe. 'Geloof in jezelf en jouw verhaal.'

Ineens besepte ik ook wat mijn achtste zintuig was, dat was mijn drive. Met mijn rugzak vol ging ik er daarna weer vol vreugde tegenaan en was het een verademing om de puzzelstukjes op de juiste plek te leggen. Ik had een droom en ging die droom achterna. En daarmee de droom van heel veel schrijvers: een eigen boek. Die droom *moest* uitkomen en *dat* gebeurde.

Al vrij snel kwam ik iemand tegen die dezelfde droom had als ik. Die niet wist wat ze ermee aan moest. Ik moest aan mijn eigen droom denken en aan de woorden van Lucky: "Streef naar vooruitgang, niet naar perfectie."

Op dat moment wist ik het: ik ga anderen helpen om ook *hun* droom uit te laten komen. Ik weet nu wat ze nodig hebben om die droom te realiseren en bied hen mijn reikende hand, mijn ervaring.

Ik kreeg de voeding en de tools om de plant te laten groeien, tot een volwaardige plant met alle elementen die het nodig had om tevreden en trots op te zijn. Die tools kon ik gaan delen en *dat* doe ik dan ook, met dezelfde drive als het najagen van de droom die ik ooit zelf heb gehad.

Iets lijkt altijd onmogelijk, totdat het gedaan is

Nelson Mandela